

kan støtte den Antagelse, at Regjeringen i dette Tilfælde skulde have den Blikt at henvende sig til Rigsdagen. Jeg tror ikke, det er uden Betydning for enhver Regjering at vide, i hvilke Tilfælde den har den Blikt at forlange Bevilling hos Rigsdagen, og i hvilke Tilfælde en saadan ikke er tilstede. — Da jeg har Ordet, skal jeg med Hensyn til Udvalgets Betænkning endnu blot tillade mig en enkelt Yttring. Der er nemlig blevet reist Tvivl, om man ikke bør ned sætte eller ophæve den Rabat, der nu gives ved Salget af Frimærker i hele Art. Dertil vil jeg blot sige, at jeg tror, det er overmaade nyttigt og vigtigt for Publikum, at en saadan Rabat gives, fordi uden det vil man kun paa ganske enkelte Steder kunne faae Frimærker tilkjøbs, medens det er til stor Bekvemmelighed for Publikum, at man rundt om hos de Handlende baade paa Landet og i Byerne kan faae Frimærker tilkjøbs. Jeg vilde derfor meget ønske, at man ikke vil, ved at indskrænke Rabatten, foranledige, at Salg af Frimærker kun i Reglen finder Sted paa Posthusene.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Den ene af de to Indstillinger, som Statsrevisionen har fundet Anledning til at fremsætte ved det nu foreliggende Regnskab, angaar Theatret og gaar ud paa, at en af Reserfefonden afskoldt Udgift paa lidt over 20,000 Kr. ikke kan passere. Det er baade i Udvalgets Betænkning og nu idag af den ærede Ordfører oplyst, at denne Udgift er afskoldt i ligefrem Overensstemmelse med den gjældende Lov, efter dens ligefremme Paabud, saa jeg haaber, at det vil erkendes, at der ikke har været nogen som helst Anledning til at fremsætte den omtalte Indstilling. Jeg antager derfor, at Thinget vil stemme overensstemmende med det ærede Udvalgs Indstilling, at denne Bemærkning bortfalder. I Statsrevisionens Betænkning Pag. 116 klages der over, at Statsrevisionen for 1875—76 ikke har havt Theatrets Regnskab for 1876—77 og derfor ikke har kunnet finde nogen Oplysning om, hvorvidt et Laan, der var gjort af Theatret, da det ikke har nogen Reserfefond, var afbetalt. Jeg vil nu tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at Theatrets Regnskab gaar et Fjerdingaar længere frem i Tiden end Statsregnskabet. Dette afsluttes jo som bekendt den 31te Mars, Theatrets Regnskab derimod den 30te Juni. Ikke desto mindre anstrenger man sig for, og det er hidtil lykkedes, at Theatrets Regnskab fremlægges samtidig med det øvrige Regnskab; men det forekommer mig at være en meget ubillig Fordring, at Theatrets Regnskab for det følgende Aar, altsaa i dette Tilfælde for 1876—77, allerede skal forelægges Statsrevisionen for 1875—76. At det ikke er slet, kan jeg dog ikke egentlig sjonne, giver Anledning til nogen berettiget Anke, og jeg vil gjøre opmærksom paa,

at det, som af Statsrevisionen er begjært, udtrykkelig er en Overfigt over Theatrets Regnskab for det følgende Aar. Spørger man nu om Realiteten, om, hvorvidt Laanet er afbetalt, skal jeg oplyse, at det Regnskab, som nu er overgivet til Statsrevisionen, vil oplyse, at Laanet har været afbetalt længe, inden det var nødvendigt at betale det. — Det ærede Udvalg har fremsat en Bemærkning om Stigningen af de ureglementerede Lønninger ved Theatret og der paavist, at de ureglementerede Lønninger ere gaaede stærkt fremad i de senere Aar. Jeg vil imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa, at de ureglementerede Lønninger staa i et bestemt Forhold til de reglementerede Lønninger, saaledes at af hvad der bliver ledigt af de reglementerede Lønninger, overføres $\frac{2}{3}$ til de ureglementerede Lønninger. Stigningen af disse har saaledes tildels sin Grund deri, at der ikke længere kan gives kongelig Undævnelse ved det kongelige Theater, og at derfor de Summer, der tidligere anvendtes til Lønninger for de kongelige Ansatte, efterhaanden gaa over til de ureglementerede Lønninger. Men ved Siden deraf ere Lønningssummerne tillige forøgede af Hensyn til den Nødvendighed, der har været tilstede for i det Hele at forhøje alle Lønninger; den strækker sig ikke mindre til det lgl. Theaters end til alle andre Embedsmænd. — Med Hensyn til den Bemærkning, som en æret Rigsdagsmand heroverfor (S. Andersen) fremsatte, skal jeg oplyse, at der gives højere Lønninger ved Theatret, end de af det ærede Medlem nævnte, og det er ogsaa aldeles nødvendigt, at det er saa; thi sammenligner man Lønningerne for vore bedste Skuespillere med de Lønninger, der gives under lignende Omstændigheder andre Steder, da ere vore Lønninger meget smaa. En Krøft var derfor i ældre Tider den kongelige Undævnelse, der gav Pensionsberettigelse. Den er jo nu falden bort, og en Folge deraf er ogsaa, at, skal den Form af Lønningerne, som tidligere havde og jo tilbels endnu have i Pensionen, erstattes det nye tiltrædende Personale, der ikke erholder Pensionsberettigelse, maa det ske paa den Maade, at de ureglementerede Lønningers Sum bliver forhøjet forholdsmæssig. — Med Hensyn til Seminariefonden og Seminarierne har det ærede Udvalg fremsat en Bemærkning, hvis Rigtighed jeg fuldkomment anerkender. Mod Realiteten tror jeg ikke, at Nogen har Noget at bemærke. Ved et af Seminarierne var det nødvendigt at foretage en Ombygning. Efter at Planen dertil var lagt, og Bevillingen givet, som man imidlertid i Zanter om, at den Plan, man havde lagt for Ombygningen, var meget uhenftigtsmæssig, og at man for samme Sum kunde opnaa noget langt Bedre. Man indkom til Ministeriet med en Forestilling derom, og Ministeriet approberede Betsbetsændelse paa den langt henftigtsmæssigere Maade. Jeg tror ikke, at Nogen vil mis-